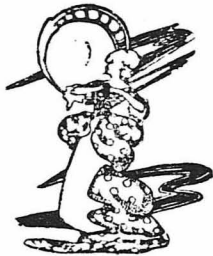

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΤΕΝΟΡΩΝ

Ο έγωισμός των καλλιτεχνών του Μελοδράματος. Ο τενόρος Γκαγιαρέ και το όνομά του στα προγράμματα. Πώς ματαίωσε μία παράσταση. Η άδυναμίες του Κοινού. Η περιφημία «τριλλιών» του Ρουμπίνι. Η γνώμη του φιλομούσου κυρίου. Ο Μασσίν και τα χειροκροτήματα του Κοινού.

Ι μεγάλοι καλλιτέχναι του μελοδράματος — τενόροι, βαρύτονοι, μπάσοι — είνε σχεδόν κατὰ κανόνα τρωμερά έγωιστοί. Αυτό όφρειλεται στο ότι τό Κοινόν τους παραχαϊδεύει. Καί έπειδή ή εδφνία καί ή μόρφωση δέν συνοδεύουν πάντοτε όσους έχουν τό χάρισμα να τραγουδούν καλά, συχνά οι καλλιτέχναι του μελοδράματος έκδηλώνουν την έγωιλία τους κατά τρόπο έντελώς έξωφρενικό. Θά σάς αναφέρουμε άμέσως ένα σχετικό ανέκδοτο:

Ο διάσημος τενόρος Γκαγιαρέ έπρόκειτο κάποτε να πρωταγωνιστήσθι στην «Τραβιάτα». Μιά μέρα όμως, πρò της παραστάσεως, είδοποιήσε ξαφνικά τόν ιμπρεσσάριο ότι δέν θά τραγουδούσε.

Φανταστήτε τώρα τη θέσι του άτυχούς θεατρούνη, ό όποιος είχε κάνει τόσα έξοδα καί είχε φροντίσει να διατεθούν όλα σχεδόν τά είσιτήρια του θεάτρου! Τρέχει λοιπόν βρούκει τόν Γκαγιαρέ, καί τόν ρωτάει να μάθθι για τίς λόγους είχε άποφασίσει να μθν παίξθι.

— Άπλούστατα — του άπάντησε ό τενόρος με ύφος άνθρώπου προσβεβήλμενου — γιατί δέν έτιμώτατε τ' όνομά μου στα προγράμματα με μεγάλα στοιχεία!...

Ο ιμπρεσσάριος τότε με δάκρυα στα μάτια άρχισε να τόν παρακαλή να τόν λυπηθή καί να λάβθι μέρος στην παράσταση. Του ήσυχάθηκε μάλιστα ότι σθν άλλη μέρα θά τύτανε πρòς χάριν του άλλα προγράμματα! Ο Γκαγιαρέ όμως έμεινε άμεταίεστος ως τό τέλος.

Ο ιμπρεσσάριος αναγκάστηκε τότε να κολλήσθι μιά είδοποιήσι στην είσοδο του θεάτρου, διά της όποιας άνήγγειλε ότι ό τενόρος Γκαγιαρέ δέν θά έτραγουδούσε... «έλόθθι μικράς άδιαιθεσίας», καί ότι θά τόν άντικαθίστουσε στην προεμία της «Τραβιάτας» ό τενόρος Χ. Καί έπρόσθετε ή είδοποιήσι ότι όσοι είχαν άγοράσει είσιτήρια καί δέν ήθελαν να παρακολουθήσουν την παράσταση με τόν νέο τενόρο, μπορούσαν να τά έπιστρέψουν στο ταμείο του θεάτρου καί να πάρουν τά χρημάτα τους...

Ποιά νομίζετε ότι ήπρηξε τό άποτέλεσμα;

Όχι μόνο δέν έπάτησε κανείς έκεινο τό βράδυ στο θεάτρο, άλλα καί πολλοί θαιμαστοί του Γκαγιαρέ, δυσφαστημένοι πού δέν θά τραγουδούσε ό έκλεκτός τους τενόρος, θέλησαν να κακοποιήσουν τόν ιμπρεσσάριο, γιατί τόν... έξεπάτησε!...

Τό Κοινόν των μουσικών θεάτρων είνε πολύ περίεργο. Άποτελείται όχι μόνο από πραγματικούς φιλόμους, άλλα καί από παράξενους καί έκκεντρικούς μουσολήτες.

Οι περισσότεροι διάσημοι τενόροι ήξεραν πολύ καλά τίς άδυναμίες:

τά χέρια του δαιμονόπληκτου Ζιλ ντε Ραί. Μά ό Διάβολος δέν άκουσε ποτέ τίς παραλήσεις του καί ό φρονείς των παιδιών συνελήφθη μιά ήμέρα καί πέθανε, όχι έπάνω στην πυρά, όπως όλοι οι μάγοι, άλλα στην άτιμωτική άγχνη.

Άν όμως ό Ζιλ ντε Ραί ήταν φρονείς παιδιών, άλλοι έγκληματικά του Μεσαίωνα, τά έκλεβαν καί τά πουλούσαν στις χώρες της Άνατολής. Καί από τότε φαίνεται ότι άρχισε να διαδίδεται ή μυστηριώδης καί ίσως θρημική ιστορία της «Σταυροφορίας των παιδιών», πού άποτελεί μιά από τίς πιο παράξενες καί τίς πιο συγκινητικές ιστορίες του 13ου αιώνος...

Ο θρήςος λοιπόν αυτός αναφέρει ότι μιά ήμέρα ένας μικρός βοσκός κάλεσε όλα τά παιδιά για να κάνουν μιά μεγάλη σταυροφορία στους Άγίους Τόπους. Χιλιάδες παιδιά τότε έτρεξαν στο κάλεσμά του καί ξεκίνησαν για τη Μασαλία. Όταν έφθασαν λοιπόν εκεί πέρα, δυό έφοπιστά προσεφέρθησαν άμέσως να τά μεταφέρουν στους Άγίους Τόπους καί τά μετακάρανε σ' έπίτά καράβια. Κατά τη διάρκεια του ταξειδιού όμως, τά πρòδωσαν καί τά πήγανε στο Άλγέρι. όπου τά πουλήσανε στους εμπόρους των σαλλάων της Άνατολής...

Από την παλιά αυτή ιστορία της «Σταυροφορίας των παιδιών», καταλαβαίνε κανείς εύκολα πόσες έξαφανίσεις καί πόσες άπαγωγές παιδιών συνέβαιναν κατά τό σκοτεινά χρόνια της Μαύρης Μαγσίας...

των τελευταίων καί φρόντιζαν να τίς έμμεταλλεύονται καταλλήλως. Έτσι, ό διάσημος τενόρος Ρουμπίνι, κάθε βράδυ, στις 11 πούρ τέταρτο, σ' όποιοδήποτε μελόδραμα καί αν έπαίξε, έβγαζε έναν θαιμασίο καί δυσκολώτατο λαγγυγισμό, την «τριλλία» του, ή όποία έχει μείνει ιστορική. Ύπρηξαν δέ άπειροι θαιμασίοι του, οι όποιοι έπηγαναν κάθε βράδυ, σ' όποιο θέατρο έπαίξε ό Ρουμπίνι, στις δεκάμισθι, άκούγαν την «τριλλία» του καί ύστερα έφευγαν.

Ο Ρουμπίνι, ό όποιος ήπρηξε ένας από τους διασημότερους τενόρους του περασμένου αιώνος, άνέβηκε στο θέατρο πολύ μικρός. Η φωνή του ήταν γλυκειά, ώστε κατέκτησε άμέσως όλο τό φιλόμους Κοινό της Ιταλίας. Καί έτσι, σε νεαροτάτη ήλικία, προσελήφθη ως τενόρος του Μελοδράματος της Βενετίας.

Την έποχή εκείνη ήπρηξε στη Βενετία ένας γέρος φιλόμους, γνωστός σ' όλη την Ιταλία για τό έξωφρενικό καλλιτεχνικό του γούστο, του όποιου κάθε γνώμη σε ζητήματα σχετικά με τη μουσική, έθεωρείτο άδθεντική κριτική.

Τό βράδυ λοιπόν του άντεμπίουτου του στη Βενετία, ό Ρουμπίνι, λίγη ώρα πρην άνοιζει ή αιλία. ελετε του ήπρηξθι του να πάθι καί να καθήσθι στην πλατεία του θεάτρου, κοντά στο καθίσμα του γέρου φιλομούσου, καί να προσπαθήσθι ν' άκούσθι ότι τυχόν θάλεγε για τό τραγούδι του καί τη φωνή του. Έτσι, πράγματι, καί έγινε. Μετά τό τέλος της τρίτης πράξεως, ό Ρουμπίνι εκάλυξε τόν ήπρηξθι του καί τόν έρώτησε με άγωνία:

— Ε, λοιπόν, για πέξ μου, τί ελετε;
— Δέν ελετε, κύριε, παρά μονάχα δυό λέξεις: «Τί κρίμα!». Όλο αυτός έλεγε!

Ο Ρουμπίνι διέταξε τόν ήπρηξθι του να έξακολουθήσθι καί τίς άλλες βραδείες την κατασκοπεία του γέρου φιλομούσου. Τό ίδιο όμως συνέβη καί κατά τίς έπόμενες παραστάσεις. Ο γέρος εκείνος ως μοναδική κριτική του για τό τραγούδι του φημισμένου τενόρου, έπρόφερε συνεχώς τη φράσι: «Τί κρίμα!...».

Η έτιμωθι του αυτή, όπως ήταν έπόμενο, έξενεύρισε τόν Ρουμπίνι. Την τρίτη μέρα, δέν βάσταζε πεία, πήγε καί βρήκε τόν γέρο κύριο στο σπίτι του καί χωρίς πολλούς διαταγμούς, τόν παρακάλεσε να τόν φανερώσθι τί έσήμαινε ή φράσι του αυτή.

— Μιά απλούστατα, φίλε μου, ζητε θαιμασία φωνή! Ομά τη χάριστε όμως πολύ γρηγορα. Τραγουδοίτε με τόν λάγυγγο, ένω πρέπει να σνήψησετε να τραγουδοίτε με τό στήθος. Γι αυτό τό επιτύχετε όμως αυτό, πρέπει ν' άποτραδηθήτε από τό θέατρο καί να σπουδάσετε φωνητική μουσική άλλα δυό-τρία χρόνια!...

Ο Ρουμπίνι, την ίδια καίλιας ήμέρα, διέλυσε τό συμβόλαιό του με τόν ιμπρεσσάριο του μελοδράματος καί έξαφανίστηκε από τη σκηνή έπί τρία χρόνια. Όταν πέρασε τό διάστημα αυτό, ντεμολούταρε καί πάλι στο θεάτρο. Ήταν άγνώριστος τώρα

πεία. Ήταν ό μεγάλος, ό διάσημος Ρουμπίνι.

Ένας άλλος διάσημος τενόρος ήταν ό Άντζελο Μασσίν. Ο Μασσίν είχε καί αυτός τίς ιδιοτροπίες του. Η μεγαλειότερη δέ άδυναμία του ήταν... τά χειροκροτήματα του Κοινού. Όσάκις έβγαυνε στη σκηνή, ήθελε να τόν ήποδέχονται ό θεαταί με χειμαρρο χροιοκροτήματων! Έξορνας την άδυναμία του αυτή ό διάφοροι ιμπρεσσάριοι, είχαν πάντοτε έγκαθέτους σε διάφορα μέρη του θεάτρου, γι' αυτό τόν σκοπό. Μόλις λοιπόν παρουσιάζοταν στη σκηνή ό Μασσίν, οι έγκάθετοι τόν χειροκροτούσαν, τόν έπενευμύσαν, τόν άποθέωναν κριοιολεκτικώς. Έτσι ό Μασσίν ένθουσιαζόταν καί τραγουδούσε με κέφι. Άλλοιμονο όμως αν δέν τόν χειροκροτούσαν. Ο μεγάλος τενόρος μελαγχολούσε, άγανακτούσε, όργιζόταν καί ξαναγύριζε στο κμαρινι του. Αυτό συνέβη κάποτε στην προεμία της άπερας «Πολιούτου» στο μελόδραμα του Τουρινού. Ο θασάραξθι πού δέν ήξερε την άδυναμία αυτή του Μασσίν, δέν είχε φροντίσει για τόσες άπαραίτητες «κλακέρ». Όταν λοιπόν ό Μασσίν παρουσιάζτηκε στη σκηνή, δέν άκουσε ούτε ένα χειροκρότημα εκ μέρους των θεατών. Ο τενόρος έγινε κατακόκκινος από την όργη του καί άποσύρθηκε άμέσως στα παρασκήνια. Όταν δέ έτρεξε ό θεατρούνης καί τόν έρώτησε γιατί είχε άποσυρθεί από τη σκηνή, ό ιδιώτροπος τενόρος του άπάντησε θυμωμένος:

— Όρείλατε να έξορετε ότι ή φωνή του Μασσίν ξυτνάει μονάχα με τά χειροκροτήματα!...

Ο Μασσίν.